

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Šerbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Šmolerjez knihicziščezěrnj w Budyščinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

1. njedzela po swjatej Trojizny.

Łut. 16, 19.—31.

W tutym pschirunanju staja nam tón Knjes dweju mužow psched woczj; wschelate je jeju žiwjenje tu na semi, wschelate we wěcznosći. Tón jedyn je po sđaczu sbožowny; wón je bohaty a khodži w purpurskej a wot droheho plata drascze a ma so wschědnje derje w krašnym wješelu. Tón drugi je po sđaczu njesbožowny; wón je khorny a khudy, jeho čžěło je polne brjodow a wón dyrbi so našpěczicž s drjebjeńczkami, kotřez s blida teho bohateho padaju. Ale šmjercž wschitko pscheměni. Tón khudy wumrje a jandželjo nješu jeho dušchu do njebjěš. Přjedy je wón ležecž dyrbjal na twjerdyh kamjenjach, nětk wotpoczjuje w Abrahamowym klinje; přjedy je prošpěczž dyrbjal wo drjebjeńczki bohateho, nětk je pscheproschěny na kwaš jehnjecza; přjedy je so bēdzicž dyrbjal s nusu a s hubjenstwom, nětk ma wschitko, po čžimž jeho dušcha šebi požada; žana bolosć, žana šrudoba jeho wjazny njewobczězuje, wón je sbožny. Tón bohaty tež wumrje. Wěscze bu wón s zyšej čžescžu pohrjebany, krašne wěnzny a palmowe hałosy šu jeho kašcž pschile, wjele ludži je jeho k poslednemu wotpoczintej pschemodžalo; ale jeho dušcha pschindže do hele a čžetpi tam žalofne čžwile. Přjedy je wón najšpěšcže jedže, najdrožšcžeho wina doscž a nadoscž mēł, nětko jachli po łapzy wody a njemōže ju dostacž, pschetōž mjes njebjěšami a mjes helu žaneho wobthada njeje.

Łak wuczj tón Knjes naš w tutym pschirunanju, so so se šmjercžu wschitko njeskōnczi, ale so je wěczne žiwjenje;

a tuto žiwjenje je dwojate: pał w njebjěšach pał w heli, pał w sbožnosći pał w šatamanštwje. Ale čžehodla je bohaty muž do hele a khudy Łazaruš do njebjěš pschischoł? Tehodla dokelž

čžłowjek we wěcznosći žněje, šchtož je tu na semi šyl.

1. Bohaty muž je na šwoje čžěło šyl, wón žněje wot čžěła štaženje;

2. Łazaruš je na ducha šyl, wón žněje wot ducha wěczne žiwjenje.

1. Čžehodla je bohaty muž do hele pschischoł? Niž tehodla, dokelž bēšche bohaty. Šesuš drje praji, so bohaty s čžěžka do njebjěšcžeho kralestwa pschindže; ale to jenož tehodla, dokelž wón lohto šwoju wutrobu na šemšte kubla powišcha a nad tym to jene, šchtož je nusne, šabudže. A šchtož čžěžko je, to njeje njemōžne. Nē, bohatsstwo šame njeje hrēch, kōždy bohaty njeje wěcznje šhubjeny. Abraham, w kotřehōž klinje je Łazaruš trošchtowany, je dže tež jara bohaty šyl. — Bohaty muž njebu tež šatamany, dokelž je šwoje bohatsstwo na hrēšcžne waschne šebi dobył; wo tym žane šłowcžko njecžitamy; tež niž tehodla, dokelž je purpurskej a wot droheho platu drascze khodžik a w krašnych wješelach žimny šyl; tež w purpurskej drascze mōžesch pobožny, tež w krašnych wješelach bohabojasny bęcz. — Abo šnano je wón bjesbožny šyl, je leštromał a wišho šwjate šazpimał; ale tež wo tym tón Knjes ničō njepřaji. — Abo šnano je wón twjerdu, nješmilnu wutrobu mēł pschecžitwo bližšchemu. Ale nješwēdczi to wo šobuželazej wutrobje, so je Łazarušej

drjebjeńčki dawał, so njeje jeho se swojeho doma wuhnał? Tak někotry bohaty stareho a noweho czaſa by drje jemu prajil: Czín, so precz pschińdžeš, ja ſo tvojich brjodow grawjam! Ně, tón bohaty muž njebešče zyle hubjeny człowjeť.

Alle czechodla je wón do hele pschischoł? Wón njeje ſwoje bohatstwo prawje naložal. Schtóž je bohaty, tón ma woſebite pschislušchnoſće dopjelnjecz. Kať wjele zohnowanja móže wón se ſwojimi kubłami wuſkutowacź, kať wjele luboſće ſpjeć! Alle ſchto je bohaty muž se ſwojim bohatstwom czinil? „Wón khodzješche w purpurſkej a wot droheho płata draſće a mějeſche ſo wſchědnje w kraſnym wjeſelu.“ To je wſchitko, ſchtož móže ſo wo nim prajicź. Jenož ſam na ſebje je wón myſlił, jenož na to, kať móže ſwoje bohatstwo wužiwać. Lazaruſej je wón wſchał jałmožinu dawał, ale kať wjele wjazn dobrotom budžiſche jemu wopokaſacź mohł! Sa bójſke, njebieſke wězy njeje ani czaſa ani myſle mēł. Boha njeje pytał, wo ſbóžnoſcź njeje ſo ſtarał. Jeho wutroba wiſaſche na kraſnej draſće, jeho brjuch bešche jeho Bóh. To poſnamamy tež i próſtwom, kotrež je wón w heli ſdychowal. Wo czo próſny tu? Lazaruſ dyrbi ł njemu pschińcź, jeho bratsja njedyrbja do hele pschińcź; ale wón ſam njecha do njebieſ. Wo jeńſkich wězach ma wón žadanje. A hdy by jenož kapka wody bylo, ach, to by tola něſchto bylo wot lubeje ſemje, něſchto ł ſpokojenju jeho žadoſcźow! Móžemy ſo dźiwacź, ſo je tutón bohaty muž do hele pschischoł? Wón je na czeło ſyl a dyrbi wot czeła ſkaženje žnjecz.

2. A czechodla je Lazaruſ do Abrahamoweho kłina pschischoł? Niž tehodla, dokelž bešche khudy. To by ſtraſchny blud byl, luby ſchecſzjano, hdy by ſebi myſlił: dokelž ſym tu na ſemi khudy, dyrbjju w njebieſach bohaty bycź. Lazaruſ tež njebe ſbóžny, dokelž bešche khory a hubjeny. To bešche ſchiz, kotryž je Bóh jemu napołožil; ale hubjenſtwo na ſemi njerukuje nam ſa wěcne wjeſele. Ně, Lazaruſ je do njebieſ pschischoł, dokelž bešche wón wěrjazn, bohobojasny muž. Lazaruſ reka: Bóh je moja pomoz. Na Boha, niž na człowjekow je wón ſwoje dowěrjenje ſtajał. Boha je wo pomoz próſyl a njeje ł tym pscheſtał, tež jako ſo ſdaſche, ſo Bóh na njeho nje-poſluſchaſche. A Bohu je wón ſwoju nadžiju mēł, tež jako njemóžeſche tu na ſemi ſo niczeho wjazn nadžijecz. Bóh bešche jeho pomoz, jeho ſchit a kryw w nuſy a hubjenſtwoje. S Aſaſom je wón wuſnał: „Hdyž ja jeno tebe mam, dha ničzo njerodzu wo njebieſa ani wo ſemju. Hacž mi runje czeło a duſcha ſawutlitez, dha wſchał ſy ty, Božo, kóždy czaſ mój wutrobny troſcht a mój džel.“ Haj, Lazaruſ je na ducha ſyl a je wot ducha wěcne žiwjenje žnjał.

Luby ſchecſzjano, kotremu tuteju mužow runaſch ſo ty? Ty móžeſch Lazaruſej podobny bycź tež bjeſ brjodow a khudoby; ale ty móžeſch ſo tež bohatemu mužej runacź, tež hdyž njełhodžiſch w purpurſkej a wot droheho płata draſće a nimaſch ſo wſchědnje derje w kraſnym wjeſelu. Redžbuj na to, wo Lazaruſu ſo njepiſche, ſo je bratrow mēł; bohaty muž mějeſche 5 bratrow. Ssnano ſy jedyn wot nich, ſnano ſtejiſch tež w ſtraſche, ſo do hele pschińdžeſch. A ty nimaſch jeno Mójiſaſa a profetow, ty maſch ſeiuſa a japoſchtolow. D poſluſchaj na nich! Pytaj jeno Jeſuſa, ničzo druge njepomha. Hamjeń.

M. w B.

Dwojake žiwjenje w ſwětle wěcnoſcće.

(San. 16, 19—31.)

Hłóſ: Wſchitzu ludžo wotſal czaſnu —

Wobras dwojaki ſo ſtaji
Podrožnym nam psched woczi,
Khutnu wěrnoſcź wſchitkim praji,
Niž ſmy tudy na ſemi:
Wotſal junu poczehnjemy;
S czaſa do wěcnoſcće džemy!
Žiwjenje je dwojake;
Kajkež bešche, wuběhnje! —

Bohaty a khudy bešchtaj
Podrožnikaj jenajkaj;
Wiſches žiwjenje czaſne džeſchtaj,
A wěcnoſcći ſo bližeſchtaj;
Kajwjetſche pať roſdželenje
Se, a pschińdže roſdžudjenje
W žiwjenju a wěcnoſcći,
— To ſo khutnje wujakni!

Bohaty ma wotſchewjenja
Cželne ſwoje na ſwěcće,
Wjeſe wſcheho pschemyſljenja
S czaſa do wěcnoſcće dže;
S draſtu najreńſchej ſo debi,
Zědž a picze tycz da ſebi,
Wo Bohu ſo njepraſcha;
Wón ſwój brjuch ſa Boha ma!

Wědny Lazaruſ je khudy,
Tradacž wopuſchcženy ma;
Wiſched durjemi ležo tudy
Bohateho požada
Kajwjeticž ſo ł drjebjeńčkami,
Hdyž je jědže ł hromadami;
Wiſchi wſchěm horju ſpokojny
Se pať khudy pobožny!

Hdyž je wumrjel, ł duſchu jeho
Sandželjo du do njebia;
Wotewſata bėdnoſcź ł njeho
Hóřka je a khudoba;
Doſtało je wumoženje
Semu ſo a wotſchewjenje;
W towarſtwoje je jandželſkim,
W ſradowanju njebieſkim.

Bo ſmjerczi bu pohrjebany
Bohaty a w heli je;
Na wěcnje je ſatamany,
Hdyž je ſubow ſchipjenje;
W płomjenju wón czerpi cžwilu,
Niž bē loſchtny něhdy khwilu,
— Kajki powrót žaloſny:
Khudy něť je bohaty!

Naſdala waj widži kraſny,
Lazara tam w ſbóžnoſcći;
Wotſchew njeje žadyn czaſny
Pať ſa ſheho w žaloſcći;
Podarmo wón ł njeju hlada,
Podarmo ſej wotſchew žada;
Hlubina je hluboka,
Wiſches nju pomoz njemóžna!

Podarmo ſa bratrow próſny
W horzej cžwili tradazn,
Hdyž jich na wutrobje noſny
Podarmo něť želnivy;
W bludze ſlepy ſawoſtanje,
Wuſlyſchenje njedoſtanje;
Saſudženy na wěcnje
W helſtej cžwili woſtanje.

Boža prawda wojewjena
Nam je w czaſu ſpodobnym,
Sbóžnoſcź wěcna poſlicžena
W kłowje Božim pschecželnym.
Sbudžicž ł njerody ſo dajmy,
Na hlóſ Boži poſluſchajmy;
Kajkež tudy žiwjenje,
Tajki tam dóńť wěcny je!

Woczi ſpožcž, o Anježe, jaſnej
Podrožnym nam na ſwěcće,
S kniczomnoſcće wumjedž czaſnej'
Wutrobu nam w zuſobje,
So ſej ł njeju požadamy,
Duſchu ł tebi poſbėhamy. —
S pohnuwanjom ſe ſwěta
Budž nam ſbóžnoſcź njebieſka!

M. U.

Pucžowazy pschekupz.

Wós bohateho pschekupza bešche ſo w jenej wſny ſwrócžil a trjebaſche nuſnje wuporjedjenja. Pucžowazy proſcheſche měſtneho ſararja wo nózne lėhwo a bu hoſpodliwje pschijaty.

Wó iſtwoje, jemu pschipoſaſanej, na bližje biblija ležeſche. Wobſchěrnny wobkhod ſo hewał jeho czaſa zyle mozowaſche; nětkle pať wón ł woſtudu w tam ležazej ſwjatej kniſy blotkowaſche a trjechi ſkóncžnje na pschirunanje wo bohatym mužju, kotrehož polo bē derje pschijneſło (Luf. 12, 16—21). Słowa na lónzu: „Ty blaſnje, w tej nozy budže twoja duſcha wot tebe ſaſko žadana; a cžeje budže, ſchtož ty ſy pschihotował?“ ſčžinichu ł dobom hluboki ſacžicž na njeho. „Ty bē dženſa wopravdže

w žiwjenskim strasche; jeli budzišče wo žiwjenje pschischol — sčto by šo i tobu stalo? Sčto šy hacž dotal ša wěcznosč na-
hromadžil?“

Tajke praschenja jeho pschezo mōznišcho nadbēhowachu. „Dženka nozy mōže šo moja duscha wote mnje žadacz!“ Tule myšl njemōžesche wotbycz, a prēni krōcz po dolhim czaŕu šo wōn šako modlesche a šlubi Bohu, šo chze wot nētka ša tym pytacž, sčtož je horjelach. Wōn duchowneho proščesche, šo by jemu tu bibliju pschewostajil, a wot teho czaŕa šem jeho tale kniha na wschēch jeho puczowanjach pschewodžowasche. Čžim bōle šo wōn w njej wobhonjowasche, čžim nutrišcho nawukny šo modlicž, čžim dobrocžiwischo šwoje kubla naložecz, čžim mērnischo sčhodowanja šnjescž, čžim stroštnischo šwoje dowērenje na Jesuša stajecz a w tymle dowērenju šo njebjā nadžecz.

F.

W starobje.

Glōŕ: D šwēcze, i teje cžahnu —.

Bōh Wōtz je wot mlodoščje
Mje i ruku sččedrimosčje
Tu nošyl špodžiwne.
Na dolhim puczowanju
Wōn t šbožu, žohnowanju
Še wodžil moje žiwjenje.

Mi husto jeho puczje
Šso tajne šdachu; — rucze,
Kaž nōž šo resjaŕni,
Še Bōh mje w cžemnym doli
Pschez šaš' po wōtznej woli
Dal troštnu hwēšdu šwēcžic mi.

Šdyž ničto njepomhasche,
Dha mōj Anješ pokasasche
Čžēr dobru i nush mi;
A njewjedžich šej radu,
Šlaj, pschez je Bōh mi i hnadu
Šso šjewil w šwojej krašnosčži.

„Čže sčēdžiwza chzu nošycž;
A b'džesch mje šwēru prošycž,
Chzu šbēhacz, wumoz cže.“
To je mōj Bōh mi šlubit,
Kiž džerži, sčtož je lubil,
We nim šo duscha šraduje.

Mōj luby Anješ je šwērnny
A w šwojich šlubach wērnny,
Duž šlub tež džerži mi.
Ššym runje wošlabjenny,
Ša budu wošchemjenny
Psches Boži mēr we wutrobi.

Sčezje krōtka štyštna šhwila,
— A nimo je wscha cžwila;
Wjaz' nimam daloko.
Kaš wulka budže radosčž,
— D to je moja žadosčž —
Psched Božim trōnom šjewicz šo.

Chzu šradnje, cžishe cžafacz,
Na Božu šhwilku šafacz,
Hacz Bōh mje wotwoła;
Ša potom domoj cžahnu,
Do Šhryšta rukow panu,
Kiž mje tu i Wōtzom wujedna.

Pschel. J. Brōška.

Putnik Boži.

Šedny šlawnje šnaty duchowny, kotryž w Anješowej winizy i wošebitym žohnowanjom škutkowasche, w jenej šwojej knišy tole powjeda: Nēhdy pschidžech na šwojich puczowanjach po šwojej daloko rosprōšchenej wošadže psches jemu wješ a džēch nimo bura, we wrotach šwojeho dwora stejazeho, kotryž mje pscheczelniwje postrowi, runjež šo ženje widžaloj njebēchmoj. Wēšche to sčēdžiwz je šlēbrobēlymi wlošami, kiž se šwojimaj jašnyšmaj woczomaj na mnje hladasche a, runjež bē hluboka šyma, šo woprašča: „Nje-
mēnicze, šo šigowz wubiwa a šo je nalēczo psched durjemi?“

Ša posastach dla tehole džiwneho woprašchenja, ale rucze ros-
šudženny pohladach jemu hluboko do woczow a radosšnje rjeknych:
„Wēšče! duž posbēhnicze šwoje hlowny, teho dla, šo šo wasche wu-
moženje pschiblišuje.“

Še šrošmliwym pošmēwkom wōn pokracsčesche: „Njedžiwajcže, i wotkal Wy šezje?“

„D“, wotmolwich, „ja šo ludži njeprašam, i wotkal šu, ale hđže chzedža. Šdžecha Wy chzeče?“

Š pschekrašnjennym pohladom we woblicžu wōn wumōla: „Do njebjesheho Šerusalēma!“

Duž podach jemu ruku a škōncžich: „Nō, dha šmōj na runym puczju, jeno šo šezje Wy se šwojimi sčēdžiwymi wlošami wo dobru kruč do prjedy. Ale po malej šhwili chzemoj šo postrowicz w Žionskich wrotach.“

Ša dnybjach dale šhwatacz, ale hluboki šaczisčez putnika Božeho je mi šawostal, a moju duschu pschēndže pschedšdacže wo potajnej šhromadžišnje šwjatych.

F.

Sčtož šnjesch, to žnējesch.

Štaršche powjedaščko je Šserbow.

II.

Našchej pacholaj mjelcžizy šwoju drōhu cžehnišchtaj, kiž jeju na Budyščin wjedžishe, hđžež mējeschtaj hišchče nēšto wobstaracz. Šako paš šo i mēšta wotšaleschtaj, prajesche Šan: „Budž tu božemje, našch šerbški Budyšchino! Šžiom wjele Šserbow šy hičž widžal, kotšiz chzychu šwōj šhlēb mješ zušymy pytacž!“

Dužy po drōšy šo husto wohladowaschtaj na Budyščin a nimo njeho na štronu wōtzneje wšy, hđžež jeju macžerka najškeršcho šylšy ronjesche. Šak dolho hacž mōžno, pohladowaschtaj na budyške hory, kotrež bēchu šo jimaj mašymaj hižom špodobale. Šako paš šo Biškopizam pschiblišowaschtaj, džesche Šan: „Mi je tak džiwno, mōj Šurko, šo dnybju won se šerbškeho kraja! D ty droha šemja šerbowska, ja mohł cži wokoło šchije padnycz kaž lubej macžeri! Šjana Šužiza, šprawna, pscheczelnā, ty mašch mōj narod, moju rēcž!“

Na to šhwilku mjelcžizy dale džēschtaj. Na dobo paš Šurij rjekny: „Bratšiko! Mōj šebi w zušbje Šserbowstwo budžemoj, šo bychmoj šo junu jako dobraj Šserbaj do wōtzneje štrony wrōczicz mohłoj; a w naju bliškosčži budže kraj wschudže šerbški rēcžecz!“

„Šrawje mašch, luby bratšiko!“ wotmolwi Šan. „Mōj Šserbowstwo we wutrobje a we šlowach wschudže šobu ponješemoj; ale tola je mi tak džiwno, šo dnybju šwōj štatof wopuschēcžicz!“

Nētko Šan šanješe:

Šdže štatof mōj?!
Woda šchucži po dolinach,
Lēšy šchumja po škalinach,
Kwētki kčžēja tu a tam,
Lubosnosčž, hđžež pohladam:
A to je ta rjana šemja,
Šemja šerbška štatof mōj! .:.

Šdže štatof mōj?!
Wēšch-li w kraju bohumišym
Dusche cžerstwe w cžēle cžilym,
Myšle jašne, džēlawosčž,
Šobožnosčž a wješelosčž:
To je Šserbow hōdny narod,
Mješ Šserbami štatof mōj! .:.

Špēw bēšche šo jimaj lubil; duž Šurij bōršy šanješe:

Wēšch ty tōn kraj, hđžež šlēborni šo Špreja
A mjenišche rēcžki šchwōrcža po boku?
Šōn hordy lēš a hory wobrubēja
Wot poldnja jašnoš', t ranju, t wječzoru.
Wēšch ty mi kraj, wot hōrkow pscheczehnjenny
A w šhlōdku plōdnych šchtomow šbožowny?
Šchkit dweju kralow, na njōn wupschestrjenny,
Šōn kryje a je mēra wješely.
My šnajemy tōn rjenšchi kraj,
My wēmy jōn, o haj, o haj!
To je ta rjana Šužiza,
Ša pruska a ta šatšonska!

Wěšch ty tón kraj, hdžež dźaknu bróšdu wora
 Lud spróznivy a płodži sáhrody?
 Hdžež khudy hwoj kruycht nješe s kóždoh' dwora
 A wšchudžom nadeńdžesč dom hospodny?
 Wěšch ty mi kraj, hdžež narod dobry, šprawny
 Šso čžešnje kubla, slutny, špokojny,
 Šo dušchnoščach a pobožnošči šjawnny,
 We fšchindach čžichy, w horju ščžešplivy?
 My šnajemy tón lud a kraj,
 Šich hona, šufi, haj, o haj!
 Čžešch dobrych ludži namjedžicž,
 Do Šserbow kraja dyrbišch hiež!

Wěšch ty tón lud, hdžež štrome róže kčžija
 Na licžkach šwěrnnych, čžešnych holicžow,
 Niž dowěrnje šo s mišch wóčžow šmēja,
 We twjerdyh džešle polne radoščow?
 Wěšch ty mi lud, hdžež kručzi hólžy khodža,
 Čžešč nanow, nadobni kaž šemjenjo?
 Šich čžešča wšchudže, witaju a rodža,
 Šsu w krawwnej bitwje trašchni mužojo.
 My šnajemy čžešč holicžow,
 My wěmy kraj tych pacholow;
 Šlaj, wěčžnje našča Łužiza
 Še tajke džečži tujala!

Dha kčžej, dha kčžej, ty Šserbow rjeńšchi krajo,
 Kčžej w štrawju, šbožu, mozy nješwjadlej,
 Šod worjošom nad tobu šejhravajo
 A pod tej kónu mlódněj, rucžanej!
 A šerbški duch a šhwalba šerbškoh' mjena
 Njech šwěčži šo kaž šlónzo nješješte,
 A lubošč t narodnošči šahorjena
 Njech płomjenja pschez wjetšče dobudže!
 Bóh wjeršchny žohnuj Šserbow kraj
 A mišy jemu šbože daj;
 Kčžew, štrawje luda šerbškeho
 Njech do wěčžnošče krašni šo!

Pacholow wutroba bu wot špěwa šahorjena a rošwješelena,
 a khoble krocžesčtaj po dróšy t Draždžanam. Wlišo šady Wisko-
 piž šo jimaj wós trjechi. Knježi pohonež šo próšny wróčesčče,
 a jako jeju widžesčče, pomyšli šebi: „Dymaj šo hubjeńšcho běži
 hač mojimaj brunacžkomaj; ja čžu jeju šobu wšacž, tak daloko
 hač po dróšy pojědu.“ Šan a Šurij pač šo njedasčtaj proščež
 šhdžeščtaj šo do woša a dasčtaj pohonečžej hnač tak jara hač
 čžyšče.

„To tak wólbyr njeje!“ Šan t Šurjej rjetny. „Nimale šo
 šda, kaž bychmoj šo jako knješaj do Draždžan wješłoj! — Čžepla
 tola, kač taj brunifaj šakataj, kač šejhrawataj! To šo čži wutroba
 šmēja! — Še šnadž to namaj šnamjo teho, šo wšchitko derje a
 špěšchnje pónžje? Nó, je abo njeje, — wšmimoj jo ša to!“

Tole a tajke rěčžo, wuhladasčtaj psched šobu šchitowane
 měšto Kadeberg, a bóršy potom pohonečž wotežki proščičšo na-
 pinašče. „Móž šo lubošnje džakujemoj“, džeščtaj naščej pacholaj
 a šłocžičščaj s woša. Pohonečž pač šo wješelešče, šo běšče mohł
 jimaj pošlužicž.

„Pobjehń, pobjehń, bratšiko!“ Šan wołasčče; „Šbože na naju
 čžafa! Šladaj, tajšile kruč je naju na knježim wošu dowješłoj, šo
 bychmoj jo nješkomdžikoj!“

Njebjo mróčžalki pschitrywachu, a teho dla šo jimaj prawje
 šešnje štupašče s hóršow dele a na hórki horje. Wšchi tym pač

šebi to a wono powjedasčtaj, šchto něhdže macžerka doma čžini,
 kač čžetaj šašlužene pjenješy hromadžicž, a tak dale; ale napošledtu
 šo jimaj tola duzy wostudži.

„Tón pucž šo tola žalošnje dli“, džešče Šurij; „hdž myšlu,
 šo tam nimale šmój, dha widžu, šo pač šym šo šjeba!“

„Šaj wšchaf haj; ale ničžo wo to“, wotmolwi Šan, kotryž
 pschi šwojim žiwišchim wšchynu najprěni šašo khroblotu doby;
 „pschetož čžim bóle šo dli, čžim dlěje šo wješelimoj, Šobjo a
 Draždžany wuhladacž. Moži mamoj mlóde, a horžota naju nje-
 njepari; duž khoble a njemortotajo do přědka! — A pschede
 wšchitkim nješabudžmoj — tam šady šbože na naju čžafa. — Tón
 knježi wós — tón wós mi s hłowny njecha! Mi šo šda, šo pola
 wulkeho šemjana šlužbu doštanjemoj, hdžež budžemoj móž kóždy
 džeń šwětnym brunacžkam hładke šchije plazacž a hdžež šmėjemoj
 w pižanej draščje khodžicž. Šol šta šop šchwjercži — to by
 bylo wješele!“

„Šladaj, hładaj!“ Šan s nowa šawoła, „tam je Šobjo! Šchto
 šu našče domjaze rěčžki porno njemu?“

„Šaj woprawdže“, džešče Šurij, „to je lužicžka, we kotrejž
 někotra šakrašnjena krepka tčži! Š ta rjana šwětla runina — kač
 ščěroka, wošebje kač dolha!“

Šo tyčle šłowach šlónčžko, kiž dyrbjesčče šo nimale khowacž
 a kiž běšče pschezo šapschitryte wostalo, mróčžele pschelama a s naj-
 krašniščeje čžešwjeninu wšchě hona pokrjepi.

„Draždžany! Draždžany!“ Šan šawoła. „Š to rjane wulke
 měšto! Šak je w róžach kupane s žylej krašinu!... Š šo bychu
 tež namaj tak róže kčžele!“

Móžowa čžešwjenina jimaj pěšnu khwilu tón krašny napohlad
 pschejesčče. Šotom pač po čžmicžžy t Draždžanam a do nich nutš
 štupaščtaj, džiwoj šo nad wjele wyšokimi khěžemi, kajkež běščtaj
 lědy hdže widžikoj.

(Wšchichodnje dale.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Budyške poboczne Gustav-Abolšste towašstwo čže šwoj
 lětny šwjedžeń njedželu 3. septembra popołdnju w Mašesčezach
 wotdžeržecž.

— Še šlubjeneho kraja dóńdže powješč, šo šu we wotol-
 nošči Šerujalema na kuble šyristeje šyrotownje njedawno šajimawy
 rowowy wjelb s pišmami s Šhryštušoweho čžafa namafali. Wón
 běšče s wulkim kamjenjom šawrjeny, 2 komorje buschtej wotewrje-
 nej a w kóždej běchu 3 kamjentne šasčče s čžłowštimi kóščemi.
 Šebrejške a grichiške pišmiki běchu horje napišane. Wone šu
 s teho čžafa, hdž šo w šlubjenym kraju armenišžy a grichišžy
 powjedasčče, to je tón čžaf 300 lět do hač 600 lět po Šhryštuš-
 owym narodže. W tym čžafu je Šesuf wšstupił a wažne praschenje
 je, hač šu te pišma je židowškeho abo šchješčžijanskeho čžafa.
 Šo šu to židowške rowy, šo s teho wujafni, šo tam šchješčžijanskich
 šnamjenjow njewidžič a šo šu te mjena prosto židowške. Naj-
 šterje šu pišma s teho čžafa, hdžež běšče grichiška rěč w šlubje-
 nym kraju hižom móžnišča. Row šlusčesčče šwójbje Šesani,
 kotraž je šo najšterje s Šesani do Šerujalema pschěšydlika. To
 běšče šwójbny rowowy wjelb, do kotrehož šo najšterje šwójbni
 dolhi čžaf khowachu. Šebrejški rušopiš pokazuje te pišmiki, kajkež
 je našch Šbóžnik pižal, a row je podomny temu rowej Šofesa
 s Arimatije, w kotrymž je našch Šbóžnik ležal. Wot horkach wjedže
 do šłakly wurubany šhóš do šłakly wurubaneho pschedtwarka, hdžež
 šu pschi muri kamjentne šawki. Šyrista šyrotownja je šajimawy
 row fotografowacž dała a tež wěšče wobrašy bóršy t nam dóńdu.